

[Krag.]

styrke Opsparings- og Selvforsørgelsesvillien. Noget helt andet er, at overfor dette maa opstilles kraftigt virkende Fradragsregler for at ungaar Konsekvenser saa vidtrækkende som dem, den højtærede Ministers Forslag vil faa.

Jeg skal i øvrigt om denne Sag kun sige, at jeg havde ventet, at den højtærede Minister med Hensyn til Formuers Indvirkning paa Aldersrenten havde stillet Forslag forskelligt fra den gældende Lovgivning, thi det har jo mange Gange været fremført — og efter min Mening med Rette —, at dette 4 pCt.s Tillæg, naar Talen er om Formueindkomster, virker overordentlig tungt og trykkende for saadanne enlige Personer, som har anbragt Formuen i et lille Hus, hvori de selv bor. Jeg tror, her er et Hensyn at tage til saadanne enligt stillede Aldersrentenydere, som gennem Sparsommelighed i et langt Liv har opnaaet at kunne bo i eget Hus, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil være med til at overveje dette.

Jeg vil saa ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger om visse andre Enkeltheder i Forslaget. Den højtærede Minister finder det rimeligt, at Invalidere ikke skal miste Renten paa Grund af Indkomst; altsaa en vis Invalidereente, mindst $\frac{1}{3}$ af Takstbeløbet, skal Invaliden have, hvilken Indkomst han end har, og det er naturligvis et Skrabud for Forsikringsprincippet, som i og for sig kan være velbegrundet. Men man kunde ogsaa tænke sig, at saadanne Invalidere, som har betydelige Indkomster, ikke fik Adgang til selv at nyde Renten, men at denne gik i Invalideforsikringsfonden til Gunst for andre Invalidere, som var økonomisk svagt stillede. Derved vilde dog vistnok Forsikringsprincippet Anvendelse paa det sociale Omraade være mindst lige saa vel plejet som ved det, den højtærede Minister foreslaar.

Her fremtræder det ogsaa klart, at i den højtærede Ministers Udformning af Aldersrente-Ordningen er der ikke noget Forsikringselement, thi Aldersrenten kan jo bortfalde ved forholdsvis beskedne Indkomster.

I § 39 i sidste Punktum findes der et Forslag, som vel er Udtryk for en lignende Humanitet som den, der fik Udtryk i 1922, da der blev givet Adgang til at give en efterlevende Ægtefælle 25 pCt.s Tillæg til den Rente, der tilkom enlige Personer. Her foreslaar nu den højtærede Minister et Tillæg paa henholdsvis for de forskellige Bebyggelsestyper 90 Kr., 84 Kr.

og 78 Kr. Men den højtærede Minister maa ikke glemme, at Begrundelsen for dette 25 pCt.s Tillæg i 1922 var den, at Aldersrenten for de enligt stillede laa meget lavt, idet den kun var Halvdelen af den Aldersrente, der tilkom Ægtepar. Dette er for længst rettet; nu faar den enlige Person to Trediedele, og derfor er der aldeles ikke nogen Begrundelse for det Tillæg, den højtærede Minister foreslaar, svarende til den, der var fyldestgørende i 1922.

Og saa maa jeg sige om hele den Række af Tillæg til Invalide- og Aldersrentenydere, som den højtærede Minister stiller Forslag om, at de er virkelig egnede til at vække Betænkelighed. Den højtærede Minister foreslaar Invalidetillæg paa henholdsvis 90 Kr., 84 Kr. og 78 Kr., for at ingen skal faa mindre, end han har nu. Det er altsaa et Offer, der bringes, om jeg saa maa sige, paa Stridens Alter. Den højtærede Minister mener sig forpligtet til at imødegaa den Kritik, som udelukkende er fremvokset af den Agitation, som hans eget Parti paa denne Sag har drevet.

Jeg synes ikke, der er den fjerneste Anledning til, at det offentlige skal betale dette med en Aarsudgift paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og derefter foreslaar jeg den højtærede Minister, at han stikker Kritikken i Lommen som velfortjent paa den Baggrund, som den højtærede Minister og hans Parti har i dette Forhold, og at vi saa lader Staten spare de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som der her er Tale om.

Den højtærede Minister vil ogsaa yde et Hjælpeløshedstillæg ligesom efter den nugældende Lovgivning, men efter andre Regler. Et saadant Tillæg er vel fremtidig i mange Tilfælde begrundet, ligesom det er det nu, men jeg tror ikke, man bør fastslaa som ufravigelig Regel, at det skal ydes. Her bør dog vist de kommunale Autoriteter, den højtærede Ministers Socialudvalg, have en vis Indflydelse. Det er højst muligt, at Kommunen her ogsaa bør være Partner i Udgifterne.

Skal der gives Tillæg til Aldersrentenydere efter det fyldte 80de Aar, og det foreslaar den højtærede Minister, tror jeg, at der gælder det samme, at dette Tillæg bør gøres fakultativt, afhængigt af det kommunale Skøn. Det gælder ogsaa for Børnetillægget, hvis et saadant skal ydes.

Jeg maa sige til den højtærede Minister, at jeg er meget betænkelig ved, at Forsørgeshensynet nu blandes ind i denne Forsikringslovgivning, hvor det ikke tidligere har haft Plads. Jeg synes, det er saa